

Arrest

nr. 214 332 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 november 2015 België is binnengekomen, diende op 7 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 07/12/2015
Overdracht CGVS: 29/02/2016*

In het kader van een onderzoek van uw asielaanvraag organiseerde het Commissariaat-generaal op 5 maart 2018 van 9.20 uur tot 11.35 uur een gehoor. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Mter Mir-Baz was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ghazni (hoofdstad van de gelijknamige provincie). U bent een Hazara van etnische origine. In 2002 verhuisde u omwille van de situatie van onveiligheid in Ghazni met uw familie naar Teheran (Iran). In 2009 keerden jullie terug naar Ghazni. Uw vader, die werkzaam was in de bouw, is in 2012 na een arbeidsongeval overleden. Uw twee zussen huwden en verhuisden naar Kabul. U bleef met uw moeder en Ghazni en ging als administratief medewerker in een hospitaal werken.

Op een dag liep u met enkele vrienden op straat toen u iets verdacht opmerkte. Een drietal personen was iets in de grond aan het verbergen. U meende dat het om mensen van de Taliban ging en dat zij daar een mijn legden. U ging naar een nabijgelegen checkpoint en verwittigde de politie. Er kwam een patrouille en u moest mee om te tonen waar de mijn verborgen lag. De politie maakte de explosieven onschadelijk, u keek ondertussen toe. Een of twee dagen later was u op weg naar uw werk toen u klem gereden werd door een voertuig met daarin drie personen van de Taliban. U werd in de wagen gesleurd en naar een plek gebracht. Daar werd u opgesloten in een kamer en twee nachten lang geslagen en mishandeld. In de zesde nacht leek het plots stil in het huis en slaagde u erin te ontsnappen. U brak het glas in de deur en kon zo de deur langs de buitenkant openen. Een gewapende bewaker op het dak merkte u niet op en u kon ongezien weggelopen. U ging naar de moskee en zag er de imam. Deze liet twee verplegers komen die u medische zorgen toedienden. Ook uw moeder kwam. Omdat u niet langer veilig bleek in Afghanistan, werd beslist dat u het land moest verlaten. Uw moeder kon niet meer in Ghazni blijven, zij zou verhuizen en onderdak vinden in het huis van haar broer in Kabul. Zij woont daar nog steeds. Zelf was u nog één dag thuis alvorens naar Quetta (Pakistan) te reizen. Van daar reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België. U was ongeveer anderhalve maand onderweg. Op 7 december 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U zegt niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt geviséerd. U verwijst ook naar de algemene situatie in Afghanistan en naar de situatie van de Hazara's in het bijzonder. Mensen van uw etnie worden geregeld ontvoerd of vermoord.

U bent niet in het bezit van een document dat uw identiteit, herkomst of problemen vermag te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig maakt dat u problemen met de Taliban zou hebben gekend. Immers, op diverse punten zijn uw verklaringen onlogisch, vaag en zelfs tegenstrijdig gebleken.

Vooreerst dient te worden gewezen op diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen die u heeft afgelegd. Terwijl u bij de DVZ nog beweerde dat u zag hoe "zes of zeven" mensen van de Taliban "iets in de grond aan het plaatsen waren" (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5), heeft u het nu over twee of drie Talibs (CGVS, p.7). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat twee Talibs de mijn aan het ingraven waren en dat aan kant van de weg nog andere personen van de Taliban stonden, samen goed voor zes of zeven personen (CGVS, p.8). Dergelijke uitleg overtuigt niet, zeker gezien u ook elders weinig consistente verklaringen aflegt. Hoewel u tijdens een eerder gehoor nog opmerkte dat u "één week" later door de Taliban werd ontvoerd (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5), beweert u nu dat dit daags nadien al gebeurde (CGVS, p.8). U zegt bovendien dat u werd ontvoerd toen u op weg was van thuis naar uw werk (CGVS, p.8), hoewel u eerder verklaarde dat u terugkwam van de markt toen u door deze personen zou zijn meegenomen (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5). Als het CGVS u attent maakt op de inconsistenties in uw relaas, geeft u hiervoor geen enkele verklaring (CGVS, p.10). Tot slot zei u bij DVZ dat u tijdens uw gevangenschap gedurende vijf dagen werd geslagen en gefolterd (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5). Heden zegt u dat u enkel de twee eerste dagen werd mishandeld.

Ook hiervoor biedt u geen afdoende verklaring. U zegt dat u tijdens die overige dagen ook het slachtoffer van foltering werd, al zou dat psychische foltering zijn geweest (CGVS, p.11).

Gevraagd wat u dan bedoelt met psychische foltering, heeft u het zeer vaag over het feit dat u zich ongelukkig voelde omdat u niet vrij kon zijn in uw eigen land (CGVS, p.11). Dat uw verklaringen geregeld tegenstrijdig blijken, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Verder dient te worden opgemerkt dat het hele gegeven op zich, als zouden u en uw vrienden getuige zijn geweest van een terroristische daad van de Taliban, weinig aannemelijk overkomt. Het lijkt namelijk zeer merkwaardig dat de Taliban op klaarlichte dag (u heeft het over "zo ongeveer in de namiddag" - CGVS, p.8) explosieven langs de weg zouden aanbrengen. Het feit dat passanten zoals u en uw vrienden hier getuige van konden zijn, zou de Taliban er blijkbaar niet van hebben weerhouden om dergelijke actie te ondernemen. Verwacht mag worden dat de Taliban minder opzichtig te werk gaan.

Ook uw verklaringen in verband met uw ontsnapping zijn veeleer merkwaardig te noemen. U stelt dat u tijdens de zesde nacht van uw gevangenschap het pand waar u zat opgesloten, ongemerkt kon verlaten. Het is niet aannemelijk dat men u zou ontvoeren en folteren om u vervolgens domweg te laten ontsnappen. Ook de gewapende bewaker die op het dak van het gebouw zou hebben gestaan, zou u niet hebben gezien (CGVS, p.9). U beweert voorts dat u naar de moskee vluchtte, dat u daar werd opgevangen door de imam en pas de volgende dag naar huis ging (CGVS, p.10). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, toen u zei dat u de detentieplaats kon verlaten en naar huis vluchtte (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5). U argumenteert dat u bij de DVZ geen details kon vertellen en slechts een korte versie van de feiten mocht meegeven (CGVS, p.11), wat opnieuw maar matig kan overtuigen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen weet heeft van verdere problemen die er zouden zijn geweest. Na uw ontsnapping zou u nog twee dagen in Ghazni zijn geweest alvorens het land te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt niet dat de Taliban u in die twee dagen zijn komen zoeken. Verder merkt het CGVS op dat u Afghanistan in september 2015 verlaten heeft. U brengt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de Taliban u in de tweeënhalf jaar die intussen zijn verstreken, nog zouden hebben gezocht. U zegt te vermoeden dat zij u sowieso zoeken, maar toont dit op geen enkele manier aan (CGVS, p.12).

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat uw problemen met de Taliban niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft uw vrees omwille van uw behoren tot de etnische groep van de sjiiitische Hazara's, dient te worden opgemerkt dat u louter naar uw etniciteit en geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviseerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande, volwassen man bent. U ging naar eigen zeggen zeven jaar naar school en bent geletterd. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul. Verder kan worden opgemerkt dat u al enige werkervaring opbouwde. U verklaart dat u en uw vader in de bouwsector actief waren. In de drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werkte u als administratief medewerker in een ziekenhuis. Uw opleidingsniveau en werkervaring kunnen een hervestiging in Kabul vergemakkelijken. Het CGVS stelt voorts vast dat uw familie in Kabul woont. Uw zussen verhuisden na hun huwelijk met uw neven naar Kabul. Deze neven komen er aan de kost als winkelier. Uw moeder zou na uw vertrek uit Afghanistan eveneens naar Kabul zijn gegaan (CGVS, p.4, 5). Ze woont daar in het huis van uw oom (die intussen overleden is), haar schoonzus en uw neef (die militair is). U zegt dat uw neven en zussen niet eens voor uw moeder kunnen zorgen (CGVS, p.12) en geeft aan dat de familie van de overleden broer van uw moeder het ook niet breed heeft (CGVS, p.5). Echter, verwacht mag worden dat u minstens tijdelijk door uw familie kan worden opgevangen en u in staat bent in deze stad een nieuw leven op te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U bent niet in het bezit van enig document dat tot een andersluidende appreciatie zou kunnen leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet”.

Hij bespreekt het begrip “vluchteling”, zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Verzoeker voert aan dat hij vervolging vreest door de taliban en eveneens vreest om bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dat hij bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Waar de bestreden beslissing verwijst naar de tegenstellingen in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, merkt verzoeker op dat *“hij niet de kans heeft gekregen om aan te geven dat hij niet weet wat in het gehoorverslag van de DVZ staat. Verweerster heeft deze vraag gesteld maar maakte een samenvatting van de feiten zodat verzoeker niet de kans kreeg om te stellen dat hij niet weet of alles correct vermeld staat in het gehoorverslag DVZ.”* Hij citeert hierbij uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden. Hij verwijst naar § 199 van het Handboek van UNHCR en stelt dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om hem *“het voordeel van de twijfel te verlenen.”*

Verzoeker voert verder aan dat hij laaggeschoold is en *“getraumatiseerd door alles wat hij in zijn leven meegemaakt heeft.”* Bovendien dateren de feiten van drie jaar geleden, zodat het onredelijk is om te verwachten dat verzoeker alle details van de vervolgingsfeiten onthoudt.

Waar de commissaris-generaal het ongeloofwaardig acht dat de taliban op klaarlichte dag explosieven langs de weg zou aanbrengen, merkt verzoeker op dat *“taliban dit niet deden in Kaboel maar in Ghazni. Een provincie waar ze sterk aanwezig zijn en waar sprake is van willekeurig geweld.”*

Verzoeker stelt andermaal dat het onredelijk is om zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tegen hem te gebruiken, aangezien hij de kans niet kreeg om hierover opmerkingen te formuleren tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij stelt dat: *“Dit is het resultaat wanneer verweerster haar taak op schouder van de DVZ oplegt. Een instantie waar asielsezoekers geïnterviewd worden zonder bijstand van een raadsman. De waarde van een dergelijke verklaringen zijn juridisch gezin nul.”*

Waar de bestreden beslissing verder opmerkt dat er geen indicatie meer is dat de taliban naar hem op zoek is, meent verzoeker dat het onmogelijk is om dit te weten, aangezien *“de taliban publiceren geen lijst met de namen van de – most wanted – personen”*. Verzoeker voert aan dat eens men in de negatieve aandacht van de taliban is gekomen, dat men nooit veilig zal zijn.

Verzoeker meent bovendien dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij tot een etnische en religieuze minderheid behoort in Afghanistan. Hij citeert uit informatie van UNHCR en meent dat hij nergens veilig is in Afghanistan.

Verzoeker licht verder toe dat:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b en c en 48/5, §3 vreemdelingenwet:

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar “*de veiligheidssituatie in Jalalabad en de situatie van terugkeerders*” en citeert uit informatie van UNOCHA, UNHCR, IRIN, Oxfam, RDC en Amnesty International.

2.1.2. In een aanvullende nota van 20 november 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- COI Focus “*Afghanistan: Security situation in Kabul city*” van Cedoca van 24 april 2018;
- uittreksel uit het EASO-rapport “*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security situation – Update*” van mei 2018;
- uittreksel uit het EASO-rapport “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Dergelijk verweer kan de omstandige motivering van de bestreden beslissing echter niet in een ander daglicht stellen.

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn laaggeschoold profiel en psychologische problemen ter weerlegging of verschoning van de vaststellingen in de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen om gedetailleerde, geloofwaardige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de vermeende vervolgingsfeiten. Dit geldt te meer nu blijkt dat verzoeker verklaarde tot de eerste graad van het middelbaar naar school te zijn geweest en gewerkt te hebben als administratief medewerker in een ziekenhuis (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 4), zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij over voldoende scholing en verstandelijke vermogens beschikt om zijn asielmotieven op een coherente en consistente wijze uiteen te zetten doorheen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, zelfs indien de feiten ondertussen reeds van drie jaar geleden dateren. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Verzoeker brengt verder geen enkel begin van bewijs bij dat hij getraumatiseerd zou zijn “*door alles wat hij in zijn leven meegemaakt heeft*”, noch concretiseert hij hoe enige psychologische problematiek in zijn hoofd een negatieve invloed zou hebben gehad op zijn vermogen om coherente en consistente verklaringen af te leggen doorheen de procedure.

Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud niet verklaren, noch verschonen, door erop te wijzen dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud niet kon aangeven dat hij niet wist of alles correct vermeld stond in zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker in het Dari werd voorgelezen en dat hij vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan (CGVS-vragenlijst, stuk 12). Er bestaat dan ook geen verplichting voor de commissaris-generaal om verzoekers verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem te herlezen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, zodat het aan verzoeker is om eventuele correcties op zijn verklaringen aan te brengen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat verzoeker geen opmerkingen heeft gemaakt bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het vermoeden bestaat dat wat in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgenomen overeenstemt met wat verzoeker heeft verklaard. Er valt niet in te zien hoe de bijstand van een advocaat tijdens het interview afbreuk zou kunnen doen aan voorgaande vaststellingen, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden dat zijn verklaringen bij aanvang van de procedure “*juridisch gezin nul*” zijn. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het loutere feit dat de taliban een sterke aanwezigheid heeft in Ghazni vormt bovendien geenszins een voldoende uitleg voor de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban op klaarlichte dag explosieven langs de weg zou aanbrengen. Er bestond immers een grote kans dat zij gezien zouden worden en dat de politie zou gewaarschuwd worden van hun daden. Verzoekers verklaringen dat hij op klaarlichte dag getuige was van een terroristische daad van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7) zijn dan ook niet aannemelijk en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker voert verder aan dat de taliban geen lijst van “*most wanted*” personen publiceert en meent dat iemand die in de negatieve aandacht van de taliban is gekomen nooit meer veilig is, doch dit betreft een louter blote bewering die geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat de taliban hem na zijn vertrek uit Afghanistan nog zou gezocht hebben of thans nog zouden viseren. Dergelijke vaststelling relateert dan ook de ernst van verzoekers vrees voor vervolging door de taliban.

Verzoeker verwijst verder naar het feit dat hij tot een etnische en religieuze minderheid behoort in Afghanistan, doch de door hem geciteerde informatie kan geen afbreuk doen aan de pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat louter verzoekers profiel als sjjiitische Hazara niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non in casu*. Verzoeker haalt immers geen concrete, recente, persoonlijke, geloofwaardige of ernstige aan zijn profiel van sjjiitisch Hazara gelinkte problemen aan.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, terecht en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig maakt dat u problemen met de Taliban zou hebben gekend. Immers, op diverse punten zijn uw verklaringen onlogisch, vaag en zelfs tegenstrijdig gebleken.

Vooreerst dient te worden gewezen op diverse tegenstrijdigheden in de verklaringen die u heeft afgelegd. Terwijl u bij de DVZ nog beweerde dat u zag hoe “zes of zeven” mensen van de Taliban “iets in de grond aan het plaatsen waren” (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5), heeft u het nu over twee of drie Talibs (CGVS, p.7). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat twee Talibs de mijn aan het ingraven waren en dat aan kant van de weg nog andere personen van de Taliban stonden, samen goed voor zes of zeven personen (CGVS, p.8). Dergelijke uitleg overtuigt niet, zeker gezien u ook elders weinig consistente verklaringen aflegt. Hoewel u tijdens een eerder gehoor nog opmerkte dat u “één week” later door de Taliban werd ontvoerd (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5), beweert u nu dat dit daags nadien al gebeurde (CGVS, p.8). U zegt bovendien dat u werd ontvoerd toen u op weg was van thuis naar uw werk (CGVS, p.8), hoewel u eerder verklaarde dat u terugkwam van de markt toen u door deze personen zou zijn meegenomen (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5). Als het CGVS u attent maakt op de inconsistenties in uw relaas, geeft u hiervoor geen enkele verklaring (CGVS, p.10). Tot slot zei u bij DVZ dat u tijdens uw gevangenschap gedurende vijf dagen werd geslagen en gefolterd (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5). Heden zegt u dat u enkel de twee eerste dagen werd mishandeld. Ook hiervoor biedt u geen afdoende verklaring. U zegt dat u tijdens die overige dagen ook het slachtoffer van foltering werd, al zou dat psychische foltering zijn geweest (CGVS, p.11). Gevraagd wat u dan bedoelt met psychische foltering, heeft u het zeer vaag over het feit dat u zich ongelukkig voelde omdat u niet vrij kon zijn in uw eigen land (CGVS, p.11). Dat uw verklaringen geregeld tegenstrijdig blijken, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Verder dient te worden opgemerkt dat het hele gegeven op zich, als zouden u en uw vrienden getuige zijn geweest van een terroristische daad van de Taliban, weinig aannemelijk overkomt. Het lijkt namelijk zeer merkwaardig dat de Taliban op klaarlichte dag (u heeft het over “zo ongeveer in de namiddag” - CGVS, p.8) explosieven langs de weg zouden aanbrengen. Het feit dat passanten zoals u en uw vrienden hier getuige van konden zijn, zou de Taliban er blijkbaar niet van hebben weerhouden om dergelijke actie te ondernemen. Verwacht mag worden dat de Taliban minder opzichtig te werk gaan.

Ook uw verklaringen in verband met uw ontsnapping zijn veeleer merkwaardig te noemen. U stelt dat u tijdens de zesde nacht van uw gevangenschap het pand waar u zat opgesloten, ongemerkt kon verlaten. Het is niet aannemelijk dat men u zou ontvoeren en folteren om u vervolgens domweg te laten ontsnappen. Ook de gewapende bewaker die op het dak van het gebouw zou hebben gestaan, zou u niet hebben gezien (CGVS, p.9).

U beweert voorts dat u naar de moskee vluchtte, dat u daar werd opgevangen door de imam en pas de volgende dag naar huis ging (CGVS, p.10). Dit is dan weer in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, toen u zei dat u de detentieplaats kon verlaten en naar huis vluchtte (vragenlijst van 18 februari 2016, vraag 3.5). U argumenteert dat u bij de DVZ geen details kon vertellen en slechts een korte versie van de feiten mocht meegeven (CGVS, p.11), wat opnieuw maar matig kan overtuigen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen weet heeft van verdere problemen die er zouden zijn geweest. Na uw ontsnapping zou u nog twee dagen in Ghazni zijn geweest alvorens het land te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt niet dat de Taliban u in die twee dagen zijn komen zoeken. Verder merkt het CGVS op dat u Afghanistan in september 2015 verlaten heeft. U brengt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de Taliban u in de tweeënhalf jaar die intussen zijn verstreken, nog zouden hebben gezocht. U zegt te vermoeden dat zij u sowieso zoeken, maar toont dit op geen enkele manier aan (CGVS, p.12).

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat uw problemen met de Taliban niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft uw vrees omwille van uw behoren tot de etnische groep van de sjiiitische Hazara's, dient te worden opgemerkt dat u louter naar uw etniciteit en geloofsovertuiging verwijst zonder uw nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming."

In zoverre verzoeker ter terechtzitting verwijst naar UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the needs of asylum-seekers in Afghanistan" van 30 augustus 2018, merkt de Raad op dat dit rapport niet werd bijgevoegd aan het dossier, terwijl verzoeker in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, deze mogelijkheid had tot de sluiting van de debatten. In elk geval moet worden herhaald dat elk verzoek op zijn individuele merites moet worden beoordeeld, zodat het ontbreken van deze algemene achtergrondinformatie op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Daarenboven blijken er voldoende actuele, algemene rapporten voor te liggen, met name van Cedoca van april 2018 en EASO van mei 2018 en juni 2018.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 11, nrs. 1-3) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad.

Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoeker toegevoegde informatie, voor zover die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kabul, ligt voor het overige in dezelfde lijn als degene waarop voorgaande analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht dat:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande, volwassen man bent. U ging naar eigen zeggen zeven jaar naar school en bent geletterd. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul. Verder kan worden opgemerkt dat u al enige werkervaring opbouwde. U verklaart dat u en uw vader in de bouwsector actief waren. In de drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werkte u als administratief medewerker in een ziekenhuis. Uw opleidingsniveau en werkervaring kunnen een hervestiging in Kabul vergemakkelijken. Het CGVS stelt voorts vast dat uw familie in Kabul woont. Uw zussen verhuisden na hun huwelijk met uw neven naar Kabul. Deze neven komen er aan de kost als winkelier. Uw moeder zou na uw vertrek uit Afghanistan eveneens naar Kabul zijn gegaan (CGVS, p.4, 5).

Ze woont daar in het huis van uw oom (die intussen overleden is), haar schoonzus en uw neef (die militair is).

U zegt dat uw neven en zussen niet eens voor uw moeder kunnen zorgen (CGVS, p.12) en geeft aan dat de familie van de overleden broer van uw moeder het ook niet breed heeft (CGVS, p.5). Echter, verwacht mag worden dat u minstens tijdelijk door uw familie kan worden opgevangen en u in staat bent in deze stad een nieuw leven op te bouwen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete of pertinente motieven aan die deze motivering kunnen weerleggen. De aan het verzoekschrift toegevoegde algemene informatie met betrekking tot terugkeerders kan, in zover zij betrekking heeft op de stad Kabul, geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker over de nodige beroepservaring en een uitgebreid familiaal netwerk beschikt om zich bij een terugkeer naar Afghanistan te kunnen vestigen in Kabul.

Waar verzoeker ter terechtzitting verwijst naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the needs of asylum-seekers in Afghanistan*" van 30 augustus 2018 ter weerlegging van de toepassing van het intern vestigingsalternatief, herhaalt de Raad dat dit rapport niet werd bijgevoegd aan het dossier, terwijl verzoeker in toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, deze mogelijkheid had tot de sluiting van de debatten. In elk geval herhaalt de Raad dat elk verzoek op zijn individuele merites moet worden beoordeeld, zodat het ontbreken van deze algemene achtergrondinformatie op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Daarenboven blijken er voldoende actuele, algemene rapporten voor te liggen, met name van Cedoca van april 2018 en EASO van mei 2018 en juni 2018. Een loutere verwijzing naar dit UNHCR-rapport kan bovendien geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers individuele en persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat een intern vestigingsalternatief naar Kabul in zijn hoofde redelijk wordt geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP